

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **AŠENBRENNERS s.r.o.**, se sídlem Víta Nejedlého 17, Praha 3, zastoupeného JUDr. Taťanou Chvalovou, advokátkou se sídlem nám. Jiřího z Poděbrad 18, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2007, sp. zn. SZ 84727/2007/KUSK ÚSŘ/AB, č. j. 88537/2007/KUSK, o posouzení opožděnosti odvolání, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 10 Ca 261/2007 - 83,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 10 Ca 261/2007 - 83, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 21. 6. 2007, sp. zn. SZ 84727/2007/KUSK ÚSŘ/AB, č. j. 88537/2007/KUSK. Žalovaný tímto svým rozhodnutím zamítl jako opožděné odvolání stěžovatele podané dne 19. 7. 2006 proti rozhodnutí Městského úřadu Hostivice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 10. 2004, č. j. Ú-0236/3/03-Ga. Stavební úřad označeným rozhodnutím nařídil provést na terénních úpravách na pozemcích parc. č. 369 v katastrálním území Chrástany u Prahy a parc. č. 108/1 v katastrálním

území Chýně nezbytná nápravná opatření a úpravy a stanovil k tomu bližší podmínky.

Stěžovatel označuje za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). V úvodu kasační stížnosti konstatuje, že stavební úřad doručoval své rozhodnutí jak veřejnou vyhláškou, tak i doporučeně na doručenkou. Podle vyjádření žalovaného byl tento způsob doručování v souladu s ustanovením § 61 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), neboť v daném případě se mělo jednat o stavbu zvlášť rozsáhlou, s velkým počtem účastníků řízení, a do řízení se vždy mohla přihlásit i občanská sdružení. Bližší odůvodnění názoru, že se v daném řízení jednalo o rozsáhlou stavbu, že se toto řízení mělo týkat velkého počtu účastníků či že vznikla občanská sdružení, která by měla zájem vstoupit do řízení, však dle stěžovatele nebylo žádným způsobem správními orgány konkretizováno ani doloženo. Stavební úřad se vůbec nezabýval otázkou, kterých z nově vzniklých pozemků se předmětné rozhodnutí týká a kdo je jejich vlastníkem, tedy i účastníkem řízení. Pokud stavební úřad nezkoumal skutečný počet vlastníků bývalého pozemku parc. č. 369 v době vydání svého rozhodnutí, nebyl schopen vymezit minimální počet účastníků stavebního řízení a nemůže obstát ani jeho tvrzení, že se jednalo o velký počet účastníků. Názor žalovaného o rozsáhlé stavbě s velkým počtem účastníků převzal do kasační stížnosti napadeného rozhodnutí i městský soud, aniž by se jakkoliv blíže zabýval otázkou, zda podmínky uvedené v § 61 odst. 4 stavebního zákona byly v době vydání rozhodnutí splněny.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítá, že nebyla splněna ani další kumulativně stanovená podmínka, že by se mělo jednat o stavbu zvlášť rozsáhlou. Podle jeho tvrzení v roce 1988 (v době vydání rozhodnutí o využití území) doručoval stavební úřad rozhodnutí všem dotčeným účastníkům, tedy terénní úpravy povolené tímto rozhodnutím nepovažoval za stavbu, popř. za stavbu zvlášť rozsáhlou.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvádí, že důvody pro doručování veřejnou vyhláškou spatřoval v tom, že předmět řízení se dotýkal velkého počtu účastníků a nezbytné úpravy byly nařizovány na rozsáhlém území. Městský soud se na základě listinných podkladů shodně vyjádřil, že řízení se dotýkalo několika desítek pozemků, tedy i velkého počtu účastníků. Stavební zákon ani obecný právní předpis (zákon č. 71/1967 Sb., správní řád) neuváděly, co lze rozumět velkým počtem účastníků řízení, nicméně žalovaný s ohledem na rozsáhlost stavby realizované na ploše 20 ha a sousedící s mnoha drobnými pozemky náležejícími do vlastnictví či spoluvlastnictví přímo dotčených účastníků řízení či dalších subjektů, které vlivem stavby mohly být přímo dotčeny na svých právech, považuje za zcela reálný počet účastníků řízení značně překračující stěžovatelem namítaný okruh účastníků (v souladu s judikaturou více než 20). Uvedené je podle názoru žalovaného podporováno listinnými podklady založenými ve spise, dokumentujícími velikost a polohu stavby,

dále např. podklady o identifikaci některých vlastníků původních parcel dotčených terénními úpravami.

Rozhodnutí stavebního úřadu bylo podle listin založených ve spisu prokazatelně vyvěšeno na úředních deskách stavebního úřadu a obecních úřadů, jejichž územního obvodu se týkalo. Dnem doručení se stal 21. 10. 2004, městský soud přisvědčil žalovanému, že se tak stalo prostým uplynutím lhůty, bez ohledu na skutečnost, že stěžovatel disponoval výtiskem, na kterém chybělo označení dne sejmutí. Názor o možném účastenství občanských sdružení v řízení zmínil žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, což nemohlo mít vliv na obsah rozhodnutí ani správnost doručování rozhodnutí prostřednictvím veřejné vyhlášky. K tomu žalovaný uvádí, že ve svém rozhodnutí vycházel rovněž z vlastní znalosti projednávané věci včetně místních poměrů, známých mu z posuzování dalšího podnětu stěžovatele. Proto také na základě jemu dobře známých skutečností neměl pochybnosti o správnosti doručování veřejnou vyhláškou a tento způsob doručování považoval za odpovídající skutkovému stavu a povaze stavby.

Tvrzení stěžovatele, že v době vydání rozhodnutí stavebním úřadem již v katastru nemovitostí nebyl veden pozemek parc. č. 369 v katastrálním území Chrástany u Prahy, není prokazováno žádnou listinou. Žalovaný zmínil ve svém vyjádření k žalobě, že pozemky ve vlastnictví stěžovatele byly až do vyhotovení geometrického plánu ze dne 4. 2. 2005 součástí dotčeného pozemku. Uvedená námitka týkající se věcné správnosti rozhodnutí stavebního úřadu o nařízených nezbytných úpravách, stejně jako další námitky uvedené v kasační stížnosti, již překračují rámec rozhodování o nepřípustném odvolání. To se týká i námitky poukazující na okruh účastníků řízení v původním územním rozhodnutí ze dne 16. 8. 1988 s doplněním, že nebylo možné vycházet z okruhu účastníků tohoto územního řízení, neboť skutkový i právní stav byl v době rozhodování stavebního úřadu o nezbytných úpravách zcela odlišný, a z něho také bylo třeba vyjít. Závěrem žalovaný konstatuje, že se ztotožňuje se závěry městského soudu vyslovené v napadeném rozsudku, kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a proto navrhuje, aby byla zamítnuta.

Z předložené spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Stavební úřad vydal dne 4. 10. 2004 rozhodnutí, jímž nařídil provést na terénních úpravách na pozemcích parc. č. 369 v katastrálním území Chrástany u Prahy a parc. č. 108/1 v katastrálním území Chýně nezbytná nápravná opatření a úpravy spočívající v realizaci projektu biologické rekultivace skládky Chýně a předložení projektu odvodnění prostoru terénních úprav a provozního řádu ukončených terénních úprav (skládky). Ve výroku rozhodnutí není výslovně uvedeno, kdo je povinen terénní úpravy provést, v záhlaví pod údaji označujícími správní orgán je uvedeno jméno J. F. Dle údajů vyznačených na stejnopisu obsaženém ve správním spisu (č. l. 704, 705) bylo toto rozhodnutí doručováno účastníkům řízení veřejnou

vyhláškou, dotčeným orgánům státní správy a správcům sítí prostřednictvím držitele poštovní licence (doporučeně na doručenkou).

Proti uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel dne 17. 7. 2006 odvolání. V něm uvedl, že jako vlastník pozemků parc. č. 369/19, parc. č. 369/15 a parc. č. 369/22 v katastrálním území Chrášťany u Prahy nesouhlasí s nařízením terénních úprav na těchto pozemcích, které byly dle rozhodnutí nařízeny J. F.. Stavební úřad totiž nezbytné úpravy může nařídit pouze vlastníkovu pozemku, což není J. F.. Smlouva o převodu práv a povinností uzavřená 27. 6. 2003 mezi účastníky Agras - zájmové sdružení, v konkursu a J. F. - Expos je bez souhlasu vlastníka pozemku neplatná. Vydané rozhodnutí podle stěžovatele ani nenabýlo právní moci, protože nebylo prokázáno jeho doručení.

Žalovaný odvolání stěžovatele jako opožděné zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo doručeno 21. 10. 2004, lhůta pro podání odvolání uplynula dne 5. 11. 2004 a odvolání bylo podáno až dne 19. 7. 2006. Opožděné odvolání přezkoumal i z hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení, avšak takové důvody neshledal.

O žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného rozhodoval městský soud. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že dotyčné terénní úpravy se týkají několika desítek pozemků, přičemž ani sám stěžovatel tuto skutečnost (velký počet účastníků) nezpochybňuje. Proto nelze dovodit, že při doručování veřejnou vyhláškou bylo postupováno v rozporu se zákonem. Dále zdůraznil, že neuvedení data sejmутí rozhodnutí z úřední desky není rozhodné, neboť dnem doručení rozhodnutí veřejnou vyhláškou je poslední den patnáctidenní lhůty ze zákona, bez ohledu na to, zda je toto datum vyznačeno na vyvěšeném rozhodnutí. Námitku nedodržení rovnosti účastníků při doručování odmítl s tím, že J. F. bylo mimo veřejné vyhlášky doručováno i prostřednictvím pošty, jelikož mu rozhodnutím byla uložena povinnost a nemusel by se o ní dozvědět. Namítal-li stěžovatel, že provedení nezbytných úprav lze nařídit pouze vlastníkovu pozemku (stavby), poukázal městský soud na to, že vyřešení této otázky není předmětem tohoto řízení. Městský soud uzavřel, že odvolání stěžovatele bylo zamítnuto v souladu se zákonem, neboť předchůdce stěžovatele byl účastníkem předmětných stavebních řízení, rozhodnutí napadené odvoláním bylo řádně doručeno veřejnou vyhláškou v souladu se zákonem i jemu, nabylo právní moci dne 8. 11. 2004, a odvolání podané až dne 19. 7. 2006 je tedy opožděné. Z výše uvedených důvodů žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., tj. namítá porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; a vadu řízení

před soudem, která má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je důvodná.

Při rozhodování považoval za relevantní následující ustanovení právních předpisů:

Podle § 87 odst. 1 stavebního zákona *vyžaduje-li to veřejný zájem z důvodů hygienických, bezpečnostních, požárních, provozních, ohrožení životního prostředí a estetických, nařídí stavební úřad provedení nezbytných úprav na stavbě vlastníku stavby nebo na stavebním pozemku vlastníku tohoto pozemku. Nařízené úpravy je vlastník stavby nebo pozemku povinen provést na svůj náklad. Dle odst. 2 ustanovení odstavce 1 platí přiměřeně i pro terénní úpravy, práce a zařízení podle tohoto zákona.*

Podle § 97 odst. 1 stavebního zákona *účastníky řízení podle § 85 až 96 jsou osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, a jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, a dále osoby, které na návrh stavebníka budou odborně vést realizaci stavby nebo vykonávat odborný dozor (§ 44 odst. 2 a 3). Dle odst. 3 téhož ustanovení účastníkem řízení je i právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů, popřípadě její organizační složka, která bude provádět neodkladné zabezpečovací práce.*

Podle § 61 odst. 4 stavebního zákona *u liniových staveb nebo v odůvodněných případech též u staveb zvlášť rozsáhlých, s velkým počtem účastníků řízení, stavební úřad uvědomí účastníky o zahájení stavebního řízení veřejnou vyhláškou nejméně 15 dní před konáním místního šetření, popřípadě ústního jednání, a nekoná-li se ústní jednání, před uplynutím lhůty stanovené podle odstavce 3. Podle § 69 odst. 1 stavební povolení a rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti se oznámí stejným způsobem jako zahájení stavebního řízení a vyznění o ústním jednání; tato rozhodnutí, týkající se jednoduchých a drobných staveb, se oznámí též orgánům státní správy, které si vyhradily posouzení dokumentace.*

V projednávané věci vedl správní orgán řízení o nařízení terénních úprav dle § 87 stavebního zákona. V souladu s tímto ustanovením se nezbytné úpravy pozemku nařizují vlastníku tohoto pozemku. Rozhodnutí o nařízení terénních úprav v souladu s § 87 stavebního zákona tedy nelze vydat v souladu se zákonem, aniž je správním orgánem zjištěno, kdo je vlastníkem předmětného pozemku či pozemků, na nichž se mají terénní úpravy provádět.

Nejvyšší správní soud nejprve s ohledem na splnění podmínek řízení ověřil, že stěžovatel je vlastníkem pozemků parc. č. 369/15, parc. č. 369/19 a parc. č. 369/22

v katastrálním území Chrástany u Prahy, přičemž tyto pozemky dříve byly součástí pozemku parc. č. 369, jehož se týkalo rozhodnutí vydané stavebním úřadem.

Stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že stavební úřad se před vydáním rozhodnutí ze 4. 10. 2004 vůbec nezabýval otázkou, kterých pozemků se toto rozhodnutí týká a kdo je jejich vlastníkem, a tedy i účastníkem řízení. Stavební úřad tak ani nebyl schopen vymezit minimální počet účastníků stavebního řízení a nemohou obstát jeho tvrzení, že se v daném případě jednalo o stavbu zvlášť rozsáhlou, řízení se mělo týkat velkého počtu účastníků nebo že vznikla občanská sdružení, která by měla zájem vstoupit do řízení. Tato tvrzení nebyla správními orgány žádným způsobem konkretizována ani doložena. Předcházející územní rozhodnutí o terénních úpravách z roku 1988 přitom stavební úřad doručoval všem dotčeným účastníkům, úpravy tak nepovažoval za stavbu zvlášť rozsáhlou.

Pro úplnost je možno k povaze přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného a následného rozhodnutí městského soudu konstatovat, že soudní přezkum rozhodnutí vydaného odvolacím správním orgánem podle § 60 správního řádu je do značné míry omezen. Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze citovat např. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, v němž se k této otázce uvádí: „Soud je při přezkumu rozhodnutí vydaného podle § 60 správního řádu z roku 1967 oprávněn přezkoumávat pouze to, zda se jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.“, nebo rozsudek ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111: „V řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto dle § 60 správního řádu z roku 1967 (nyní dle § 92 správního řádu z r. 2004) jako opožděné, se krajský soud zabývá pouze otázkou, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoliv, nezabývá se tedy námitkou nezákonnosti, ale ani nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.“ Námitky stěžovatele v souladu s citovanými rozsudky zdejšího soudu nesměřují do věcné správnosti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel tvrdí, že stavební úřad nesprávně doručoval své rozhodnutí veřejnou vyhláškou, jelikož pro takový postup nebyly splněny procesní podmínky, rozhodnutí tedy nebylo doručeno, nenabývalo právní moci a jím podané odvolání není opožděné.

Pro řízení podle § 87 stavební zákon neobsahuje zvláštní právní úpravu doručování. Systematicky nejbližší je ustanovení § 61 odst. 4, ve spojení s § 69 odst. 1 stavebního zákona, za jejichž analogického použití lze dovodit možnost doručovat veřejnou vyhláškou i v řízení o nezbytných úpravách. V § 61 odst. 4 jsou stanoveny bližší podmínky, za kterých stavební úřad uvědomí účastníky veřejnou vyhláškou. Je tomu tak u liniových staveb nebo v odůvodněných případech též u staveb zvlášť rozsáhlých, s velkým počtem účastníků řízení.

O liniovou stavbu se v projednávané věci nejednalo, tato skutečnost je zjevná, mezi účastníky nesporná. Bylo tak na stavebním úřadu, aby posoudil, zda se jedná o stavbu zvlášť rozsáhlou, s velkým počtem účastníků řízení. Stěžovatel argumentuje,

že toto jsou dvě samostatné podmínky, které musí být naplněny kumulativně. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba rozsáhlost stavby poměřovat především počtem účastníků řízení. V případě, kdy bude předmětem řízení rozsáhlá stavba, avšak účastníkem bude pouze jeden či několik málo vlastníků pozemků nebo přímo dotčených osob, nemusí se vždy jednat o případ, kdy by bylo na místě doručovat veřejnou vyhláškou. Na druhé straně, i pokud územně nebude stavba rozsáhlá, avšak okruh účastníků řízení bude velmi široký, nebude zpravidla v rozporu se zákonem, pokud stavební úřad bude doručovat veřejnou vyhláškou. Vždy však platí, že stavební úřad je jakožto správní orgán povinen učinit si zcela jasno v otázce, kdo je účastníkem řízení, a dle tohoto zjištění následně zvolit vhodný způsob doručení. Povinnost správního orgánu spolehlivě zjistit okruh účastníků řízení vyplývá ze základních zásad správního řízení, neboť pouze za této podmínky lze ze strany správního orgánu postupovat v souladu se zásadou zákonnosti, součinnosti, hospodárnosti. Pokud si stavební úřad neučiní úplný obraz o okruhu účastníků řízení, není možno posoudit, zda byly dány podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou, které jsou odvozovány (mimo jiné) od počtu účastníků.

Ustanovení § 61 odst. 4 stavebního zákona výslovně stanoví, že se účastníci uvědomují veřejnou vyhláškou v odůvodněných případech, je tedy přirozenou povinností stavebního úřadu závěr o splnění podmínek pro tento způsob doručení rozhodnutí odůvodnit. Dle předloženého správního spisu a obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného výše uvedené povinnosti správního orgánu v projednávané věci nebyly splněny.

Stěžovateli je možno přisvědčit v tom, že se stavební úřad nezabýval otázkou, kterých pozemků se jím vydané rozhodnutí týká a kdo je jejich vlastníkem. Ze správního spisu stavebního úřadu takový postup nevyplývá. Z pohledu následného odvolacího správního i soudního řízení je přezkum předmětných otázek navíc komplikován tím, že pozemky, na nichž stavební úřad svým rozhodnutím ze dne 4. 10. 2004 nařídil provedení nezbytných nápravných opatření a úprav, již v době podání odvolání stěžovatelem právně neexistovaly.

Z okolností případu je zjevné, že stavební úřad si byl již dlouho před vydáním rozhodnutí vědom, že dané řízení se týká prostorově značně rozsáhlých terénních úprav. Ze správního spisu stavebního úřadu však přesto není seznatelné, kterých konkrétních pozemků se tyto úpravy, resp. na nich nařízená nezbytná nápravná opatření a úpravy, týkají. Nevymezil-li však stavební úřad řádně tyto pozemky, nemohl ani spolehlivě určit okruh účastníků řízení o nezbytných úpravách, jimiž jsou mimo jiné též osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, a jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze strany stavebního úřadu nelze bez předchozího vymezení okruhu účastníků řízení (v tomto řízení jsou to dle § 87 odst. 1 stavebního zákona vlastníci pozemků) pouze konstatovat domněnku jejich

velkého počtu a na základě toho následně doručovat rozhodnutí o nařízení terénních úprav veřejnou vyhláškou. To platí tím spíše, je-li úvaha o velkém počtu účastníků odvíjena jen od územního rozsahu předmětné stavby. Ačkoli teoreticky nelze vyloučit, že v tomto konkrétním případě bylo použití veřejné vyhlášky pro oznámení rozhodnutí v souladu se zákonem, předložená dokumentace stavebního úřadu neposkytovala dostatečný podklad pro takový závěr, což mohlo zcela jistě ovlivnit zákonnost rozhodnutí správních orgánů v obou stupních řízení. Městský soud měl z tohoto důvodu napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, pokud tak neučinil, zatížil svůj rozsudek vadou dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí městského soudu je v některých částech vnitřně rozporné. K námitce, že provedení nezbytných úprav nebylo nařízeno vlastníku pozemku, městský soud nejprve uvedl, že vyřešení této otázky není předmětem tohoto řízení, v následujícím odstavci však v rámci závěrečného shrnutí konstatoval, že právní předchůdce stěžovatele byl účastníkem předmětných stavebních řízení. Neměl-li městský soud za to, že tento subjekt byl účastníkem řízení právě z titulu vlastnického práva k dotčeným pozemkům, není pak zřejmé, z jaké skutečnosti městský soud dovodil jeho účastenství. V této části je tedy rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud je v něm povinen v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž je dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán, znovu posoudit žalobní návrh stěžovatele.

V novém rozhodnutí pak městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu